

Hiçbir Yer

Koca bir evrenin üzerinde süzülüyorum. Sokak lambaları geçiyor her iki yanımdan. İnsan sesleri duyuluyor boğuk boğuk ama hiçbir kelimeyi seçemiyorum heceler arasında. Üstümde bir yerlerde bir yıldız var, hiç ışık yaymıyor. Niye söndüğünü anlamak için yukarı bakmak istiyorum ama bir türlü yapamıyorum. Geçip giden gezegenleri izliyorum yine. Müzik sesleri gelmeye başlıyor, gülen insanlar hissediyorum. Eğleniyor olmalı üzerinden geçtiğim yerlerde birileri.

Adını bilmediğim bir şehre doğru alçalmaya başlıyorum. Birbirine benzeyen müstakil, ufak bahçeleri olan evler var sıra sıra. Sadece birinin ışığı yanıyor, bacasından ince bir duman yükseliyor, zilini çalıyorum.

Kapıyı Zeynep açıyor. "Aa, hoşgeldin!" diyor. "Gelmeyeceksin zannetmiştim." Gülümseyerek karşılık veriyorum. İçeri girip ayakkabılarımı çıkarıyorum ve salonun sonundaki geniş mutfağa yöneliyorum.

Dört kişi oturuyor geniş ve yuvarlak bir masanın etrafında. Masanın ortasındaki dizüstü bilgisayardan müzik çalıyor, hemen yanında birisi boş, birisi yarı dolu iki şarap şişesi var. İnsanlarla selamlaştıktan sonra kendime dolaptan bardak çıkarıp yarısına kadar dolduruyorum ve masanın etrafındaki tek boş sandalyeye oturuyorum. "Hazır mısınız?" diyor Tunç. "Hazırız." diyoruz.

Yola çıkıyoruz hep beraber. Evler, yollar, sokaklar küçülüyor. Işıklar soluklaşıp altıgen formlarına bürünüyorlar. Ezgi her zamanki gibi kahkaha atıyor, Alp'le Zeynep bir şeyler fısıldaşıyorlar. Sonra uzaklaşmaya başlıyoruz birbirimizden. Aramızdaki mesafeler gittikçe açılırken Ezgi'nin sesini duyuyorum. Yanı başımda hemen. Elini uzatıyor. Işıklar gelmeden son anda dokunabiliyorum parmak uçlarına. Sonra kayboluyoruz. Kahverengi duvarlı bir odada buluyoruz kendimizi. Küçük siyah bir masa ve iki ufak tabure var tam ortasında. Masanın tam üstünde de sarı loş bir ışık. Şarap bardaklarımız hâlâ ellerimizde.

"Zeynep'in odasına benziyor." diyor. Gülüyorum. Taburelere oturuyoruz. Birbirimize bakıyoruz.

"Hayatında birisi var mı?" diyor.

"Hayır." diyorum. "Sen hâlâ fotoğraf çekiyor musun?"

"Bıraktım sayılır."

"Niye?"

"Bir sebebi yok."

Tek gözünü kapatıp diğerini de kısarak elindeki bardağı inceliyor. Sonra tekrar bana bakıyor. "Niye ayrıldınız?" diye soruyor. Gülüyorum, "Ben de bilmiyorum." Anladığını göstermek için kafasını sallıyor ve tekrar elindeki bardağa bakmaya başlıyor.

"Senin hayatında birisi var mı?"

"Bilmem." diyor. Sonra sanki düşünüyormuş gibi tavana bakıyor, "Bazen." Sonra şaraptan büyük bir yudum alıp eliyle ağzını siliyor. O sırada biz geldiğimizde var olmayan bir kapı açılıyor. Zeynep beliriyor arkasından. Saçlarını örmüş, makyaj yapmış. "Film izleyeceğiz, gelecek misiniz?" diyor. "Ne izleyeceksiniz?" diye soruyor Ezgi.

“Night on Earth.”

“Olur.” deyip taburelerimizden kalkıyoruz, kapının arkasına doğru Zeynep’i takip ediyoruz ve bir sinema salonuna giriyoruz. Diğerleri çoktan en arka sıraya oturmuşlar. Zeynep Alp’in yanındaki yerine geçerken biz de iki ön sıraya oturuyoruz.

Filmin sonlarına doğru Ezgi başını omzuma yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Garip bir gülümseme var yüzünde. O kadar güzel ki kendimi alamıyorum, başım dönüyor. “Benimle gel.” diye fısıldıyor. Geriye başka seçeneğim kalmıyor. Salonun beyaz ışıkları açılıyor, güneş o gece ilk defa doğuyor. Kuş sesleriyle dolu bir sahilde uyanıyorum. Ezgi yuvarlak kahverengi güneş gözlüğünü takmış. Arkasında kocaman bir deniz, yüzündeyseniz muzip bir gülümseme var. “Nerdeyiz?” diyorum. “Hiçbir yerdeyiz.” diyor. “Bir ismi yok.”

Yanıma gelip elimden tutuyor ve ayağa kaldırıyor. Kumların dalgalarla buluştuğu yere yürüyoruz. “Dans eder misin?” diyor. Biraz düşünüyorum. “Şimdi mi yoksa genel olarak mı?”

“İkisi de.”

Biraz daha düşünüyorum.

“Dans etmeyi severim ama hiç de beceremem.” diyorum. “Öğretmek istersen deneyebiliriz ama.”

“Olur.” diyor. Gözlüğünü çıkarıp yere bırakıyor. Karşıma geçip sağ elimi alıp beline koyuyor, sol elimi de avuçlarının arasına alıyor. “Adımlarımı takip et.”

Acemice dans etmeye başlıyoruz, arada ayaklarımıza vuran dalgalarla beraber dengemizi kaybedip düşüyoruz, gülüyoruz, sonra tekrar başlıyoruz.

“Filmi beğendin mi?” diye soruyorum.

“İzlemedim.” diyor. “Sen?”

“Ben beğendim, bence bir ara izlemelisin.”

“Belki sonra beraber izleriz tekrar. Aynı filmi ikinci kez izlemeyi sever misin?”

“Beraber izlediğim kişiye bağlı.”

“Ya yalnızsan?”

“O zaman sevmem.”

“Peki benimle?”

Düşünüyormuş numarası yapıyorum. Gülüyor. Sonra elimi bırakıp “Yorulдум.” diyor. Olduğumuz yerde kumların üzerine uzanıyoruz. Gökyüzüne bakıyoruz. Biz fark etmeden güneş alçalmaya başlamış bile. Kızıla çalan bir renk var havada.

“Zeynep’le nasıl tanıştınız?” diye soruyor.

“Aslında pek tanıştık denemez.” diyorum. “Annelerimiz yakın arkadaşmış biz doğduğumuzda. Beraber büyüdük yedi yaşına kadar. Ama biz ilkokula başlarken onun babasının başka bir şehre tayini çıktı. Arada gelip gitseler de zamanla uzaklaştık birbirimizden. Sonra aynı şehirde yaşadığımızı öğrendiğimizde bir gün buluşup salep içmeye karar verdik ve galiba daha önceden tanıdığın birini tekrar tanımak ikimize de tuhaf geldiğinden tekrar görüşmeye başladık.”

“İlginç.” diyor ilginç bulmadığını belli eden bir ses tonuyla. Güneş batmaya başlıyor. Ezgi derin bir nefes alıp sırtını bana vererek yan dönüyor.

“Ne kadar sarhoşsun?” diye soruyorum.

“Bilmem, hiç düşünmedim.”

“Peki uyuyacak mısınız?”

“Bir gün, evet.” diyor.

O uzanırken ben olduğum yerde doğrulup etrafımdan taş toplamaya başlıyorum. Yaklaşık bir düzine topladıktan sonra denize fırlatıp sektirmeye başlıyorum. Ezgi'nin hiç sesi çıkmıyor.

“Uyudun mu?” diye fısıldıyorum elimdeki taşlar bitince.
“Hayır.” diyor. “Sen?”
“Ben de.”

Doğruluyor, bana doğru yaklaşıyor, başını omzuma koyuyor yine. Sinema salonuna dönüyoruz. Film bitmiş, diğerleri gitmiş. Jenerik geçiyor ekranda. Tom Waits “Good Old World”ü söylüyor bir yandan. Şarkı bitene kadar bekliyoruz. Sonra geldiğimiz kapıdan çıkıp mutfığa geçiyoruz. Alp kanepede uyuyakalmış. Tunç ve Ayça ortada yok. Zeynep de mutfakta bir şeyler hazırlıyor. Bizi görünce “Kaşarlı mantar yapıyorum, yer misiniz?” diye soruyor. “Yeriz.” diyoruz. Ezgi Zeynep’e yardım etmeye giderken ben hâlâ masanın ortasında duran bilgisayardan yeni bir şarkı açıyorum. “I Hope That I Don't Fall in Love with You”. Tom Waits.